

V pondělí jsme se zastávky vyrazili směr město jen s Kubíkem a Aličkou. Jeli jsme tramvají, vystoupili na náměstí a šli k sídlu Junáka na Americké. Vybalili jsme hračky a za chvíli už bylo 8 hodin – čas, kdy jsme šli dolů vyzvednout zbylá medvíďata. Bylo jich opravdu hodně, celkem 13 dětí. U skautů se všem líbilo. Kdo chtěl kreslit si, zkoumal obrázky zvířátek, stavěl farmu zvířat, hrál si se šátky na „bubáky“, vymýšlel, na co se nechá použít barevná skládačka (jako kloboučky na hlavu). Vedlejší zasedačku jsme využili pro nácvik jízdy autem, nechyběl ani semafor, který občas svítil červeně. Po hrách jsme se nasvačili a přiblížil se čas odchodu. Bylo třeba uklidit, sbalit se a obléci – což už dětem jde. Všichni si vzali vestičky a vyrazili jsme do akvateru. U branky jsme utvořili velký kruh a pozdravili se. V akvateře jsme pozorovali rozdíl mezi želvami (suchozemskými a vodními) a přemýšleli, co je asi to bílé, co zrovna snídali. Všem se líbil malý krokodýlek i velká žába, né každému pak chlupatí pavouci. V terárku jsme našli dva velké ještěry, hledali jsme různé druhy ryb. Všimli jsme si, že nad našima hlavama na stromě sedí leguán a také jeden chameleon, který byl opravdu nenápadný. Našli jsme i velké šneky Oblovky s velkými ulitami. Po prohlídce jsme plni dojmů vyrazili na tramvaj, a známou cestou „kolem hřbitova“ šli do školky. Všichni měli velký hlad a tak nám to trvalo chvíli... Po odpočinku na všechna medvíďata čekala smutná zpráva. Bibi a Otík už do školky nebudou chodit, protože s novou prací maminky by bylo dojíždění složité. Doufáme, že se s nimi budeme potkávat alespoň na slavnostech.

Úterní cesta do školky byla opět spojená se schováváním se a lezením na hromadu kamenů. Ve školce se děti samy chopily náradí a uklízely listí před školkou, některé si v hale vyndaly pastelky a malovaly. Před procházkou bylo třeba se posilnit, a tak jsme se nasvačili. Medvíďata si sama chodila pro svačinu a vybírala si, co si dají. Když bylo uklizeno, vyrazili jsme prozkoumat novou cestu nad školkou. Přišel nás navštívit myslivec a pověděl nám, že je zrovna s rodinou tady v lese na výletě. Povídali jsme si, kdo patří k nám do rodiny (maminka, tatínek) a také jestli mají medvíďata nějaké sourozence. Všechno myslivce zajímalo! Přinesl nám obrázky, které pro nás namalovaly děti Mařenka a Honzík. Bohužel se mu cestou roztrhaly, ale dětem to nevadilo, protože se je rozhodly složit. Skládaly tedy obrázky z 3 – 5 dílků podle předlohy a výborně jim to šlo. Myslivec nám také představil hru, kterou jeho děti hrají – Na paní zimu (koho se šátkem dotkne, ten zmrzne, ostatní kamarádi ho mohou rozmrazit poklepáním na hlavu). Pokračovali jsme v naší cestě – tentokrát lesem k rokli. Prozkoumali jsme zdejší ptačí budky, všimli si několika hromádek se zaječími bobky. Pod jednou budkou jsme si zazpívali Já mám sáně borový, na přání dětí. Kousek od rokli jsme se zastavili a myslivec si s dětmi opět povídal o rodině. Děti z přírodnin pak pro rodinu (svou či

jinou) stavěly domečky z přírodnin. Někdo udělal hobití noru, jiný měl automatické dveře nebo velkou houpačku. Také jsme museli zavolat, aby nás později příchozí Editka slyšela až u školky. Po prohlédnutí domečků jsme se vydali terénem zase zpět do školky. Nakrmili jsme morčátka, připravili si spacáčky na odpočinek a mohli jít jíst. Dnes nás při odpočinku čekala pohádka O červené Karkulce, o které jsme si potom ještě povídali (kdo v rodině chyběl, kdo by mohl bydlet s babičkou, ...)

Ve středu se k nám přidali noví kamarádi – přišel Honzík a Kubík – bráškové, co budou od února chodit s námi. Vyzkoušeli jsme si s nimi hrabání a zametání. Holky (Natálka s Mařenkou) nakreslily tolik obrázků, že bylo třeba uspořádat výstavu. K svačině jsme si všichni sami oloupali vajíčko. Někdo si ho i nakrájel. Na angličtinu jsme vyrazili za „Hřbitov odpadků“. Všude bylo zmrzlo, tak jsme si, než jsme se pustili do angličtiny, museli se sněhem trochu pohrát. Angličtina se moc vyvedla, zapojili se úplně všichni, dokonce i noví kamarádi! Taky jsme přecházeli po kládě, to nás baví vždycky. Po schodech jsme vyšli nad hráz rybníka a namířili si to do školky, pěkně jsme vymrzli, tak jsme se na teplý oběd moc těšili. Ještě, než jsme ho snědli, jsme si zahráli s Péťou schovku a Pírko si s leckterými popovídal o tom, s kým doma bydlí – s mámou, tátou, bráchou, babičkou.

Ve čtvrtek bylo mlhavo, přesto jsme si to venku všichni užili. Ráno jsme zase hrabali listí a vytvářeli si před školkou jakási jeviště. Pak se odtamtud ozývalo: „Já jsem táta! A teď je jako večer, jdu spát ...“ a hrálo se na „doma“ a na rodiny. Po svačině jsme v hale objevili velký deštník a musel jít na procházku s námi. Schovat se pod něho, vyhnout se větvíčkam, nebo ho sklapnout, aby prošel ... to bylo něco! Vydali jsme se opravenou cestou směrem nahoru a objevili jsme na ní podivné klády. Zkoušeli jsme po nich ložit a Mařa se Zdenčou nám vysvětlily, že je to kanálek, který má odvádět z cesty vodu. Pak jsme se schovávali v nízkém lesíčku, co chvíli na nás někdo vybafnul. A pak se zpoza stromu objevil pan Pírko! Měli jsme se rozhlédnout po lese a najít tam něco, co je jako maminka, tatínek a příp. i bráška/sestřička. Byla to pěkná podívaná, někdo viděl rodiče v šišce, co byly o chlup větší než šišky – sourozenci, někdo našel pěknou kůru, jiný dubové lístečky různě srolované. A pak nám Pírko představil svého kamaráda – muzikanta. Zpívali jsme s ním „Já jsem muzikant a přicházím k vám z české země ...“ A to byste nevěřili, úplně všichni jsme uměli hrát na trumpetu, housle, basu i bubínek! Po dvojicích jsme také hledali obrázky těchto čtyř nástrojů a na závěr jsme si zazpívali s rytmickými nástroji úplně všechny písničky, co známe. Rytmicky nám to jde! Ve školce jsme před obědem ještě malovali rodinu nebo co kdo chtěl.

Jiřík, Kuba i Jonášek postavili zase velký kostkový hrad a pak kostky sami uklidili – ale ne jen tak ledajak – vyskládali je do vysokánské stěny.